

Γουιάναν, όπου ἡ Κυβέρνησις χορηγεῖ ἀμοιβὴν ἐκ πενήτηκοντα φράγκων διὰ πάσαν κεφαλὴν αἰλουροπέδου, τὸν θηρεύουσι διὰ κυνῶν γεγυμνασμένων πρὸς τοῦτο, καὶ ἀναστήματος μετρίου. Αἱ ὑλακαὶ των τὸν φοβίζουσι καὶ τὸν τρέπουσι εἰς φυγὴν ἐπὶ τινα λεπτά τῆς ὥρας· ἀλλὰ πάραυτα ὀργίζεται, σταματᾷ παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου τινός, καὶ ὑπερασπίζεται διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν κατὰ τῶν κυνῶν, οἷτινες εἰσὶν τοσοῦτον τολμηροί, ὥστε πλησιάζουσιν ἀφόβως· ἄσους δὲ ἐξ αὐτῶν καταλαβὴ διὰ τῶν ὀνύχων κατασπαράττει αὐθωρεῖ. Ὁ κυνηγὸς ὀφείλει τότε νὰ μὴ δευχθῆ, διότι ἂν ὁ αἰλουρόπαρδος τὸν παρατηρήσῃ, ἐγκαταλείπει τοὺς κύνας καὶ ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ. Ὀφείλει λοιπὸν ὁ κυνηγὸς νὰ περιμεῖνῃ μετριοῦ τὸ θηρίον, καταβληθὲν ὑπὸ τῶν ὑλακῶν, τῶν κυνῶν, οἷτινες τὸν περικυκλοῦσι καὶ τὸν στενοχωροῦσι τὰ μέγιστα, ἀποφασίσῃ ν' ἀναρρίχθῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου· τότε εὐκόλως τὸν καταβάλλει διὰ σφαίρας πυροβόλου· οἱ δὲ κύνες ἐπικίπτοντες κατ' αὐτοῦ καὶ ὠρελούμενοι ἐκ τῆς πτώσεώς του, τὸν φρονέουσιν ἐντελῶς.

ΠΕΡΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἐτιμώρησαν τὰς κατὰ τῆς θεότητος ὕβρεις . . . ὡσὰν νὰ ἀνῆκεν εἰς πλάσμα ἐφήμερον καὶ εὐτελὲς νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Θεὸν, καὶ νὰ προηγηθῆ τῆς τιμωρίας τὴν ὁποῖαν ὑπεράτη δικαιοσύνη ἐπιφυλάττει διὰ τοὺς ἐνόχους.

Ἡ βλασφημία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον ὑπὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. α' Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ὃς ἐὰν κατάρσῃται Θεὸν αὐτοῦ, ἁμαρτίαν αὐτοῦ λήψεται. Ὅνομαζων δὲ τὸ ὄνομα Κυρίου, θανάτῳ θανατούσθω· λίθοις λιθοβολεῖται αὐτὸν πᾶσα ἡ συναγωγὴ (Ἰσραήλ)· ἐὰν τε προσύλητος, ἐὰν τε αὐτόχθων, ἐν τῷ ὀνομάσαι τὸ ὄνομα Κυρίου, τελευτάτω.

Παρ' Ἀθηναίους ἡ βλασφημία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον· ὁ βλασφημήσας κατὰ τῆς Δήμητρος ἐδικάζετο ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἐκτὸς ὅτε ἐπελαμβάνοντο τῆς δίκης οἱ Βύμολιπιδαι.

Μέχρις Ἰουστιανοῦ οὐδεὶς νόμος ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ κατὰ τῶν βλασφημῶν, ὁ νομοθέτης ὁμοῦς αὐτός, διὰ τῆς Νεαρᾶς 77ης, ἣν παραθέτομεν κατωτέρω, ἀπηγόρευσε ῥητῶς τὴν βλασφημίαν ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

ΔΙΑΤΑΞΙΣ αζ'.

Ἡ διάταξις περὶ τοῦ τοὺς ὀμνύοντας κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς βλασφημοῦντας τιμωρεῖσθαι.

(Auts const lxxviii. Coll. vi tit 5)

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντινουπολίταις.

Προόμιον.

Πᾶσιν ἀνθρώποις τοῖς εὖ φρονέουσι πρόδηλον εἶναι νομίζομεν, ὅτι πᾶσα ἡμῖν ἐστὶ σπουδὴ καὶ εὐχὴ τὸ τοὺς πιστευθέντας ἡμῖν παρὰ τοῦ δεσπότου Θεοῦ καλῶς βιοῦν, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐρεῖν εὐμένειαν, ἐπειδὴ καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία οὐ τὴν ἀπώλειαν, ἀλλὰ τὴν

ἐπιστροφὴν καὶ τὴν σωτηρίαν βούλεται καὶ τοὺς πταίσαντας καὶ διορθουμένους δέχεται ὁ Θεός· διὸ πάντας προτρέπομεν τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον κατὰ νοῦν λαμβάνειν, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐμένειαν ἐπικαλεῖσθαι, καὶ ἴσμεν, οἷτι πάντες οἱ τῶν Θεῶν ἀγαπῶντες καὶ τὸν αὐτοῦ ἔλεον περιμένοντες τοῦτο ποιοῦσιν.

Κεφ. α'.

Ἐπειδὴ δὲ τινες ὑπὸ τῆς διαβολικῆς ἐνεργείας συνηχόμενοι καὶ ταῖς βαρυτέραις ἀσελγείαις ἑαυτοὺς ἐπέβαλον, καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως ἀναντία πράττουσι, καὶ τοῦτοις παρεγγυῶμεν λαβεῖν κατὰ νοῦν τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν, καὶ ἀπέχεσθαι τῶν τοιούτων διαβολικῶν καὶ ἀτόπων ἀσελγειῶν, ἵνα μὴ διὰ τῶν τοιούτων ἀσεβῶν πράξεων ὑπὸ τῆς Θεοῦ δικαίας ὀργῆς εὐρεθῶσι, καὶ αἱ πόλεις μετὰ τῶν οἰκούντων ἐν αὐταῖς ἀπολλύμεναι· διδασκόμεθα γὰρ διὰ τῶν ἁγίων γραφῶν, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀσεβῶν πράξεων καὶ πόλεις τοῖς ἀνθρώποις συναπώλωντο. §. 1. Ἐπειδὴ δὲ τινες πρὸς τοὺς εἰρημένους καὶ βλάσφημα ῥήματα καὶ ὄρκους περὶ Θεοῦ ὀμνύουσι, τὸν Θεὸν παροργίζοντες, καὶ τοῦτοις ὁμοίως παρεγγυῶμεν ἀποσχέσθαι τῶν τοιούτων βλασφημῶν ῥημάτων, καὶ τοῦ ὀμνύειν κατὰ τριχῶς τε καὶ κεφαλῆς, καὶ τῶν τοιούτων παραπλησίων ῥημάτων· εἰ γὰρ αἱ κατ' ἀνθρώπων γινόμεναι βλασφημῖαι ἀνεκδίκητοι οὐ καταλιμπάνονται, πολλῶ μᾶλλον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ θεῖον βλασφημῶν ἀξίος ἐστὶ τιμωρίας ὑποστῆναι· διὰ τοῦτο οὖν πάντας τοὺς τοιούτους προτρέπομεν ἐκ τῶν εἰρημένων πλημμελημάτων ἀποσχέσθαι, καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον κατὰ νοῦν λαμβάνειν, καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς καλῶς βιοῦσι· διὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα πλημμελήματα καὶ λιμοὶ καὶ σεισμοὶ καὶ λιμοὶ γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο παραινόμεν τοῖς τοιούτοις ἀποσχέσθαι τῶν εἰρημένων ἀτοπημάτων, ὥστε μὴ τὰς αὐτῶν ἀπολέσθαι ψυχὰς· εἰ γὰρ καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην νομοθεσίαν εὐρίθωοι τινες τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένοντες πλημμελήμασι, πρότερον μὲν ἀναξίους ἑαυτοὺς ποιοῦσι τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, ἔπειτα δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων ὑποστῆναι τιμωρίας. §. 2. Ἐπετρέψαμεν γὰρ τῷ ἐνδοξοτάτῳ ἐπάρχῳ τῆς βασιλίδος πόλεως τοὺς ἐπιμένοντας ταῖς εἰρημέναις ἀτόποις καὶ ἀσεβείαις πράξεσι καὶ μετὰ ταύτην ἡμῶν τὴν νομοθεσίαν συνέχειν καὶ ταῖς ἐσχάταις υποβάλλειν τιμωρίας, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ παραβλέπειν τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας εὐρεθῇ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ πολιτεία διὰ τῶν τοιούτων ἀσεβῶν πράξεων ἀδικουμένη· εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταύτην ἡμῶν τὴν παραινέσιν τινες τοὺς τοιούτους εὐρίσκοντες συγχρῦψουσιν αὐτοὺς, ὁμοίως παρὰ τοῦ δεσπότου Θεοῦ κατακριθῆσονται· καὶ αὐτοὶ γὰρ ὁ ἐνδοξοτάτος ἐπαρχος, ἐὰν εὐρη τινὸς τοιοῦτό τι πλημμελοῦντος, καὶ τὴν ἐκδίκησιν εἰς αὐτοὺς μὴ ἐπαγάγῃ κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους, πρότερον μὲν ἐνοχος ἔσται τῇ τοῦ Θεοῦ κρίσει, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἐξ ἡμῶν ἀγανάκτησιν ὑποστῆσεται.

Ἐν Ῥωσσίᾳ, ὁ Τσάρος Ἰωάννης ἐξέδωκεν οὐκάζειον δι' οὗ οἱ βλάσφημοὶ ἐτιμωροῦντο μὲ θάνατον.

Ἐν Κορσικῇ, ποινικοὶ νόμοι ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1561 τιμωροῦσι τὸν μὲν βλασφημοῦντα κατὰ τοῦ Θεοῦ ἢ